

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoSr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716898278
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2716898278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Bratislava, IČO: 31 575 951, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: Mgr. E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. č. XXXX, W., zastúpený: Mgr. Maroš Ožvald, advokát so sídlom Grösslingová 6-8, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 3Csr/1/2016-140 zo dňa 20. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok sa náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Súd rozsudok po citovaní § 45 ods. 1, § 46 ods. 1 a 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoSRK), § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 23a ods. 1 a 2 zákona o ochrane spotrebiteľa vecne odôvodnil tým, že žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby, nakoľko bol účastníkom spotrebiteľského rozhodcovského konania a žalovaný má pasívnu vecnú legitimáciu z toho istého dôvodu, bol účastníkom spotrebiteľského rozhodcovského konania. Súď mal v konaní preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 03.11.2015, žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná na súd dňa 02.02.2016, teda v zákonnej 3-mesačnej lehote. Žalobca v žalobe žiadal jednak zrušiť rozhodcovský rozsudok a jednak žiadal zrušiť rozhodcovské uznesenie, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť Mgr. E.L. trovy právneho zastúpenia, ktoré je podľa žalobcu závislým rozhodnutím na rozhodcovskom rozsudku a rozhodcovský súd sa mal dopustiť pochybenia pri poučení o opravnom prostriedku. Súď k žalobe o zrušenie rozhodcovského uznesenia uvádza, že podľa § 45 ZoSRK žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa môže účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania domáhať na súde zrušenia rozhodcovského rozsudku, tento zákon teda nepredpokladá, že by sa žalobou podanou na súde mohlo žiadať zrušenie rozhodcovského uznesenia. Vzhľadom k tomu, že súď žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietol, stalo sa bezpredmetným zrušenie rozhodcovského uznesenia ako rozhodnutia závislého od rozhodcovského rozsudku.

3. Pokiaľ ide o argument žalobcu, že rozhodcovský súd sa nemohol zaoberať neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, nakoľko zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2007, pričom normatívna úprava neprijateľných zmluvných podmienok bola do právneho poriadku SR zavedená až zákonom č. 575/2009 Z.z. s účinnosťou od 01.03.2010, súd konštatuje, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere bolo v Občianskom zákonníku také znenie § 52, ktoré vymenovávalo konkrétne zmluvné typy, medzi ktoré nebola zahrnutá zmluva o úvere, ktorá je uvedená ako typ iba v Obchodnom zákonníku, napriek tomu bolo už v čase uzavretia zmluvy o úvere so spotrebiteľom potrebné považovať zmluvu o úvere za spotrebiteľskú zmluvu a to podľa § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovský súd teda mohol preskúmať zmluvnú podmienku 4.5. zmluvy o úvere z hľadiska jej neprijateľnosti podľa § 53 OZ.

4. V rámci žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku žiadal žalobca zrušiť rozhodcovský rozsudok z dôvodu podľa § 45 ods. 1 písm. g) ZoSRK, teda z dôvodu, že v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu. Podľa obsahu rozhodcovského spisu súd zistil, že žalovaný žiadal v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vydať bezdôvodné obohatenie od Prima banky, a.s. (v tomto spore žalobca), ktorá sa mala na úkor spotrebiteľa obohatiť tým, že po piatich rokoch od uzatvorenia zmluvy, keď podľa bodu 4.4 zmluvy o úvere platila v zmluve dohodnutá fixná úroková sadzba, zvýšila úrok a to na základe bodu 4.5. zmluvy o úvere, podľa ktorého banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4. úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Rozhodcovský súd priznal žalovanému (Mgr. E.L.), ktorý mal v rozhodcovskom konaní postavenie žalobcu, žiadané bezdôvodné obohatenie, nakoľko pokladal podmienku v bode 4.5. zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú z dôvodu, že nebola dodržaná podmienka individuálneho hodnotenia klienta a teda nemohla byť vykázaná zmena v rizikovom hodnotení klienta, naopak Prima banka Slovensko, a.s. (mala v rozhodcovskom konaní postavenie žalovaného) plošne menila úrokové sadzby bez zreteľa na správanie klienta. Súd sa stotožňuje so závermi rozhodcovského súdu, obsiahnutými v odôvodnení rozhodcovského rozsudku, nakoľko z dokazovania vyplýva, že správanie žalovaného (Mgr. E.L.) spočívajúce v pravidelnom splácaní dohodnutých splátok po celé obdobie 5 rokov od uzatvorenia zmluvy o úvere a tiež v mimoriadnom splatení časti istiny úveru a to opakovane v roku 2012 a 2014, nebolo bankou zohľadnené pri posúdení miery rizika klienta. Uvedené správanie žalovaného spočívajúce v pravidelnom splácaní dohodnutých splátok po celé obdobie 5 rokov od uzatvorenia zmluvy o úvere a tiež v mimoriadnom splatení časti istiny úveru však oprávnené vyvolávalo u spotrebiteľa očakávanie, že po skončení platnosti fixnej úrokovej splatnosti bude mať priaznivý dopad na posúdenie rizikovosti klienta a teda aj na výšku novej úrokovej sadzby, čo sa však nestalo napriek tomu, že v bode 4.5. zmluvy o úvere mala banka posúdiť zmenu rizikovosti klienta, teda mala zhodnotiť kritériá dané na strane žalovaného, ktoré sa podľa všetkého mali pravdepodobne týkať najmä jeho schopnosti riadne a včas splácať úver. Sám žalobca však v liste z 25.05.2012, adresovanom žalovanému, uviedol, že zvýšené riziko predstavuje aj negatívny vývoj cien nehnuteľností, v dôsledku ktorého klesá sila likvidity trhu s nehnuteľnosťami a v súvislosti s tým aj hodnota zabezpečenia úveru. Z uvedeného možno vyvodiť, že cez ustanovenie bodu 4.5. zmluvy o úvere žalobca preniesol svoje podnikateľské riziko na spotrebiteľa bez toho, aby takéto konanie mohol žalovaný ako spotrebiteľ predvídať a očakávať. Z tohto dôvodu je potrebné uvedené ustanovenie považovať za neprijateľné, nakoľko umožňuje veriteľovi v neprospech spotrebiteľa zahŕňať do miery rizikovosti klienta vopred nepredvídateľné faktory, na ktoré nemá spotrebiteľ žiadny vplyv. V bode 4.5. zmluvy o úvere použité slovné spojenie „adekvátnym spôsobom“ umožňuje žalobcovi meniť úrokovú sadzbu ľubovoľne, uvedené slovné spojenie teda nie je dostatočne určité a zrozumiteľné. Pokiaľ ide o zmenu miery rizika klienta, nie sú v zmluve o úvere uvedené žiadne objektívne kritériá, na základe ktorých banka posudzuje rizikovosť klienta, spotrebiteľ tak nemôže predvídať, pri splnení akých kritérií sa zhorší miera rizika klienta alebo naopak zlepší. Žalobca v žalobe ani počas celého konania nezdôvodnil spôsob posúdenia rizikovosti klienta ako kritéria dohodnutého v článku zmluvy vedúceho k zmene úrokovej sadzby.

5. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dojednanie bodu 4.5. zmluvy o úvere o zmene úroku je obsiahnuté vo formulárovej typovej zmluve, teda nebolo s klientom individuálne dojednané. Zároveň toto dojednanie nie je dostatočne určité a zrozumiteľné, umožňuje výklad a použitie v neprospech spotrebiteľa, jeho aplikácia v praxi je nepredvídateľná, preto je toto dojednanie neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ a to aj s poukazom na rozhodnutie iného súdu, ktorý právoplatne rozhodol, že zmluvná podmienka bodu 4.5. v zmluve o úvere uzavretej Prima banka Slovensko, a.s. s

iným spotrebiteľom je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je v neplatná. (rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/295/2014-133 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.06.2016). Pri zmene úrokovej sadzby žalobcom, teda pri jej navýšení oproti pôvodnej fixnej úrokovej sadzbe sa žalobca bezdôvodne obohatil, keďže nepostupoval podľa spôsobu dohodnutého so spotrebiteľom v bode 4.4.1.1. zmluvy o úvere, ale postupoval podľa neplatného ustanovenia bodu 4.5. zmluvy o úvere, preto rozhodcovský súd v jeho konaní správne zaviazal žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, v súdnom konaní žalovanému. Na základe týchto záverov súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a o zrušenie rozhodcovského uznesenia zamietol.

6. Žalovaný bol v konaní stranou úspešnou. O náhrade trov konania súd preto rozhodol s použitím § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a § 262 ods. 1 CSP tak, že súd priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zo dňa 20.10.2015, sp. zn. II/2014-7376 a rozhodcovské uznesenie Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zo dňa 11.12.2015, sp. zn. II/2014-7376 v celom rozsahu zruší a žalobcovi prizná nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

8. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že súd zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces porušením viacerých procesných práv tým že sa náležite nevysporiadal s argumentmi žalobcu podstatnými pre rozhodnutie, porušil zákaz ľubovoľne a zákazu tzv. prekvapivých rozhodnutí.

9. Významná vada napadnutého rozhodnutia spočíva v tom, že súd sporné ustanovenie čl. 4.5. zmluvy o úvere, ktoré rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 OZ. Súd prvej inštancie pritom nevysvetlil, či ho považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku z rovnakých dôvodov ako rozhodcovský súd, alebo z úplne iných dôvodov. Konkrétne sa súd vôbec nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu, že napadnuté rozhodcovské uznesenie obsahuje nesprávne poučenie, čo je dôvodom na jeho zrušenie; žalovaný nie je bežný spotrebiteľ, tento argument, ktorý vyšiel najavo až v konaní pred súdom prvej inštancie, je rozhodujúci na posúdenie jeho schopnosti interpretovať jednotlivé ustanovenia zmluvy o úvere, vrátane ustanovení o zmene úrokovej sadzby a správnej interpretácie sporného ustanovenia čl. 4.5. zmluvy o úvere; čl. 4.5. nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ z dôvodu, že to vylučuje § 53 ods. 15 OZ; rozhodcovský súd nesprávne posúdil, že zmena úrokovej sadzby nebola oproti úverom poskytovaným inými bankami primeraná a legitímna, a teda nepreskúmal, či bola splnená podmienka uvedená v čl. 4.5 zmluvy o úvere, t.j. že došlo k adekvátnemu zvýšeniu úrokovej sadzby.

10. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré neboli v konaní preukázané relevantnými dôkaznými prostriedkami, že žalobca plošne menil úrokové sadzby bez zreteľa na správanie žalovaného; žalobca preniesol na svojich klientov svoje podnikateľské riziko cez ustanovenie bodu 4.5. zmluvy o úvere bez toho, aby to spotrebiteľ mohol očakávať; bod 4.5. zmluvy o úvere umožňuje žalobcovi meniť úrokové rozpätie ľubovoľne. Súd prvej inštancie nešpecifikoval, z ktorých dôkazov vyplývajú tieto absurdné závery. Z vykonaných dôkazných prostriedkov takéto skutočnosti nevyplyvajú, preto sú zistenia súdu neakceptovateľné. Okrem toho, pokiaľ súd uviedol, že sa oboznámil (ako s predloženým dôkazom) s priemernými úrokovými mierami z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pre domácnosti pre obdobie 1-12/2012, 1-12/2013, 1-12/2014, dospel k nesprávnemu zisteniu, pretože z týchto listín vyplýva, že žalobca pri určovaní výšky úrokového rozpätia reflektoval primeranú výšku úrokového rozpätia úverov poskytovaných v tomto rozhodujúcom období. V dôsledku toho nielen nemenil úrokové rozpätie ľubovoľne, ale ani neprenášal na klientov svoje podnikateľské riziko; ale správal sa v zmysle požiadavky § 27 ods. 1 ZoB na obozretné poskytovanie bankových služieb.

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože podľa ZoSRK nemožno rozhodnúť o zrušení rozhodcovského uznesenia a čl. 4.5. zmluvy je neprijateľnou

zmluvnou podmienkou podľa § 53 OZ a ustanovenie je neplatné. Dôvody, pre ktoré možno rozhodnúť nielen o zrušení rozhodcovského rozsudku, ale aj o zrušení rozhodcovského uznesenia žalobca podrobne špecifikoval v žalobe. Okrem toho je celkom zrejmé, že súd prvej inštancie vzhľadom na tento nesprávny záver nebol spôsobilý rozhodnúť o namietanej vade rozhodcovského uznesenia, nesprávnom poučení o možnosti podať opravný prostriedok proti uzneseniu. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského uznesenia zo ZoSRK nevyplýva, nemohol relevantne právne posúdiť, či poučenie rozhodcovského súdu bolo správne alebo nie.

12. Súd posúdil čl. 4.5. zmluvy o úvere, na základe ktorého má žalovaný právo na zmenu úrokovej sadzby, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 OZ (bez bližšej špecifikácie). Pritom sa nezaoberal vysvetlením, podľa ktorého odseku § 53 OZ má byť sporné ustanovenie neprijateľnou zmluvnou podmienkou; ani aplikáciou § 53 ods. 15 OZ ako *lex specialis* k ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Ustanovenie § 53 ods. 15 OZ, na ktoré žalobca poukazoval, pritom výslovne vymedzuje, kedy nie je zmena úrokovej sadzby neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobca zdôrazňuje, že toto ustanovenie je účinné od 01.06.2010 (zákon č. 129/2010 Z.z.) a reflektuje výnimky obsiahnuté v prílohe smernice č. 93/13/EHS. Zároveň § 879m OZ ako intertemporálna norma zákona č. 129/2010 Z.z. určuje, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy vzniknuté pred 01.06.2010. Pritom súd nezohľadnil, že v čase uzavretia úverovej zmluvy (rok 2007) nebolo možné osobitne judikovať neprijateľnosť zmluvných podmienok. Normatívna úprava možnosti vyslovenia neprijateľných zmluvných podmienok súdom bola do právneho poriadku SR zavedená až zák. č. 575/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník s účinnosťou od 01.03.2010. Súd sa preto zaoberal otázkou neprijateľnosti zmluvných podmienok *contra legem*, v rozpore s princípom právnej istoty a dôvery v objektívne právo, ktoré regulovalo daný právny vzťah v čase uzavretia úverovej zmluvy.

13. Navyše, aby bolo možné označiť zmluvnú podmienku za neprijateľnú podľa § 53 ods. 1 OZ, je potrebné, aby jej aplikácia za každých okolností spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach a vždy bola v neprospech spotrebiteľa. Nemožno považovať za neprijateľnú podmienku ustanovenie zmluvy, ktoré priznáva strane právo na zmenu zmluvných podmienok, ktoré bolo súčasťou zmluvy, a s ktorým mala strana možnosť sa oboznámiť už pri uzavretí zmluvy. Osobitne to platí v prípade, ak je v prípade takýchto zmlúv možnosť zmeny predpokladaná nielen národnou, ale aj európskou právnou úpravou. Možnosť oboznámenia sa zo znením zmluvnej podmienky má pritom osobitný charakter v tomto prípade, keď sám spotrebiteľ bol schopný kvalifikovanej interpretácie jednotlivých ustanovení zmluvy, pri ktorom sa nemusel spoľahnúť na poučenia zo strany žalobcu (ako to prezentuje pri svojej obrane). Pokiaľ takéto ustanovenie nemá dosah na zhoršenie postavenia konkrétnej strany, nedisponuje atribútmi neprijateľnej klauzuly a nezakladá *en bloc* nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Tieto okolnosti však súd všeobecne, ani ako dôsledok konkrétnej situácie, neskúmali. Súd ale neopomenul v rozsudku poukázať na to, že žalobca v niektorých prípadoch žalovanému úrokovú sadzbu nielen zvýšil, ale oproti predchádzajúcemu obdobiu aj znížil. Keďže zmluva o úvere vznikla pred účinnosťou uvedených noviel OZ, podľa ktorých sa táto zmluva považuje za spotrebiteľskú, dotknuté zmluvné ustanovenia mohli nanajvýš „stratiť účinnosť“ a stať sa tak *de facto* obsoletnými. Judikovať ich neplatnosť v dôsledku retroaktívnych účinkov ustanovenia § 879j OZ a § 879i OZ nebolo možné, keďže zákon môže vyhlásiť za neplatné iba také právne úkony, ktoré by sa uzavreli po jeho účinnosti (PL. ÚS 16/95). Vo vzťahu k namietaným skutočnostiam možno nanajvýš skúmať, či nie sú dané iné dôvody, ktoré by mohli nasvedčovať neplatnosti takéhoto ustanovenia. Nejde však už o rovinu uplatňovania nárokov v rámci pozitívneho spotrebiteľského práva a právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Ak sa žalobca domáha určenia neplatnosti konkrétneho ustanovenia úverovej zmluvy, nejde o uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, tak ako to predpokladá § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ktoré sa aplikuje na daný právny vzťah. Súd prvej inštancie aj sám dospel k záveru, že uvedené ustanovenie je neplatné. Dôvodom tejto neplatnosti však má byť len to, že sporné ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a za neprijateľnú zmluvnú podmienku bolo vyhlásené rozhodnutím Okresného súdu Žilina č.k. 14C/295/2014-133 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.06.2016. Súd prvej inštancie žalobca pritom oboznámil s tým, že predmetné rozhodnutie bolo napadnuté dovolaním.

14. Zo znenia čl. 4.5. zmluvy o úvere vyplýva, že žalobca je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta (žalovaného). Zmluva o úvere pritom *expressis verbis* nedefinuje pojem zmena miery rizika klienta. Citované ustanovenie zmluvy o úvere však demonštratívne uvádza, že zmena miery rizika klienta môže súvisieť (teda nie výlučne) so zmenou rizikovej váhy

klienta, pričom túto zmenu nelimituje len subjektívnymi okolnosťami na strane klienta (t.j. zmena výšky príjmu, platobná disciplína, zmena bonity nehnuteľnosti alebo zmena pomeru výšky zostatku úveru a hodnoty zabezpečenej nehnuteľnosti). Samotný pojem „riziko klienta“ je potrebné interpretovať v zmysle normatívnej regulácie činností bankových subjektov, ako aj v zmysle bankovej praxe.

15. Ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (platné v čase rozhodnutia rozhodcovského súdu) výslovne stanovovalo, kedy nie je jednostranná zmena úrokovej sadzby neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Toto ustanovenie zohľadňuje výnimky obsiahnuté v prílohe smernice č. 93/13/EHS. Zároveň § 879m OZ a vymedzuje, že sa vzťahuje aj aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.06.2010. Z tohto dôvodu nemožno v danom prípade na konkrétne produkty finančných služieb aplikovať pravidlá pre neprijateľné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 OZ. Žalovaný je dodávateľom finančných služieb, spotrebiteľ bol o zmene riadne informovaný a má právo vypovedať poskytovanú finančnú službu. Je preto nepochybné, že ak zákonodarca (vrátane európskeho) zakotvil takéto ustanovenie ako výnimku z uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok, nemožno za neprijateľnú podmienku považovať ani čl. 4.5. zmluvy o úvere, ktorý je aplikovaný totožne ako zákonom stanovená výnimka. V danom prípade je banka oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu úveru voči spotrebiteľovi v prípade existencie objektívnych okolností mimo dôvodov spôsobených klientom, pretože takáto možnosť vyplýva z platnej zmluvy o úvere.

16. Súd prvej inštancie nenapravil pochybenia rozhodcovského súdu, na ktoré žalobca poukázal v podanej žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku a zotrval na nesprávnej právnej argumentácii. Rovnako ako rozhodcovský súd sa odmietol zaoberať interpretáciou dotknutého článku úverovej zmluvy v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami, na ktoré žalobca opakovane poukazuje. Namiesto toho sa stotožnil s tvrdeniami žalovaného v jeho svedeckej výpovedi, ktorá mala potvrdiť, že výpočet úrokovej sadzby mohol byť realizovaný výlučne len ako súčet sadzby EURIBOR a úrokového rozpätia dohodnutého v zmluve. Pritom takéto tvrdenie je nesprávne a nemá oporu v zmluve o úvere ani v príslušných právnych predpisoch.

17. Vo vzťahu k záveru súdu, ktorý vyslovil, že napadnuté ustanovenie je nielen neprijateľnou podmienkou, ale aj neplatné, žalobca doplnil, že z rozhodnutia nie je celkom zrejmé, či má ísť o neplatnosť z dôvodu, že tento dôvod stanovuje § 53 ods. 5 OZ, alebo je neplatné z iného dôvodu. V oboch prípadoch však takéto určenie neplatnosti nemá miesto, keďže sporné ustanovenie je lex specialis a už samotné určenie zmluvnej podmienky ako neprijateľnej bude dôvodom na to, aby súd neposudzoval platnosť tohto ustanovenia z iných dôvodov neplatnosti. Pokiaľ súd dospel k záveru, že ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nemožno zároveň konštatovať, že je napríklad neplatné pre neurčitost' (§ 37 ods. 1 OZ), keďže bez toho aby bolo ustanovenie určité (t.j. bolo zrejmé, čo je jeho obsahom), nie je možné určiť ani to, čo konkrétna zmluvná podmienka znamená. Pokiaľ to však súd zistil (čo v tomto prípade evidentne vykonal, keďže podmienka bola podľa jeho názoru neprijateľná), popri tom neobstojí záver, že ustanovenie je neurčité.

18. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že s odvolaním a argumentmi v ňom obsiahnutými nesúhlasí, žaloba je nedôvodná a je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

19. Žalobca zameriava svoju argumentáciu na to, že bod 4.5. zmluvy o úvere, uzavretej medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, umožňoval žalobcovi jednostranne meniť úrokovú sadzbu úveru, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, čo zahŕňa aj okolnosti nesúvisiace s klientom a jeho správaním, že zvýšenia úrokov, ktoré vykonal, boli adekvátne a neznevýhodňujúce klienta a že predmetné ustanovenie zmluvy nemôže byť neprijateľnou podmienkou, lebo nie je objektívne v neprospech spotrebiteľa. Pri tom systematicky a zámerne opomína, že zmluva o úvere obsahovala (pre žalovaného podstatnú) dohodu zmluvných strán o spôsobe úročenia úveru po uplynutí doby fixácie (tzv. revizibilnú úrokovú sadzbu), ktorú sa žalobca rozhodol jednostranne ignorovať, hoci zmluvy sa majú dodržiavať. Všetky uvádzané vyjadrenia žalobcu o adekvátnosti ním uplatňovaného úroku a podmienkach zmeny miery rizika klienta sú pre toto konanie irelevantné, lebo žalobca vôbec nebol oprávnený bod 4.5. zmluvy o úvere použiť, navyše tento bod napĺňa znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky a teda nebolo potrebné porovnávať ním uplatňované úrokové sadzby s priemernými sadzbami iných bánk. Žalobca počas celého konania pred rozhodcovským súdom nevyužil možnosť relevantne preukázať platnosť bodu 4.5. zmluvy o úvere ani jeho aplikovateľnosť v konkrétnom

prípade a žiadne relevantné argumenty neuviedol ani v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku a rozhodcovského uznesenia. Žalobca ale bod 4.5. naformuloval ako závislý na „zmene miery rizika klienta“, čo sa musí vzťahovať na konkrétneho klienta (v tomto prípade žalovaného) a jeho konkrétne riziko splácania úveru, iná interpretácia je podľa žalovaného účelová a nezodpovedajúca slovnému vyjadreniu ustanovenia. Ak by aj prichádzalo do úvahy použitie interpretácie žalobcu, podľa § 54 ods. 2 OZ treba v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a aj z tohto ohľadu žalobcom uvádzaný výklad bodu 4.5. zmluvy o úvere treba odmietnuť.

20. Ďalším tvrdenia a argumenty žalobcu v odvolaní sú pre podstatu sporu a rozhodnutie o jeho žalobe nepodstatné. Pre úspech alebo neúspech žaloby nie je podstatné znenie poučenia rozhodcovského uznesenia a žalovaný sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zák. č. 335/2014 Z.z. ZoSRK neobsahuje možnosť podania žaloby proti rozhodcovskému uzneseniu a zo žiadneho z ustanovení tohto zákona, na ktoré žalobca poukazuje v odvolaní, nevplyva opak.

21. Žalobca výslovne klame, keď uvádza, že až v konaní o žalobe pred súdom prvej inštancie vyšlo najavo, že žalovaný nie je bežný spotrebiteľ. Žalobca tento argument, založený na získanom právnickom vzdelaní žalovaného a jeho zápise do registra odborne spôsobilých osôb podľa zákona o verejnom obstarávaní prvý krát použil a podrobne rozvinul v konaní proti žalovanému už v novembri 2013 (vyjadrenie adresované Okresnému súdu Skalica zo dňa 05.11.2013, sp. zn. 5C/168/2013) a zopakoval ho tiež v odvolacom konaní (odvolanie zo dňa 19.08.2015). Obe tieto podania predchádzali vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý žalobca napáda a žalobca teda evidentne neuvádza v odvolaní pravdu. Navyše je tento argument úplne irelevantný, kádrovanie spotrebiteľov na základe dosiahnutého vzdelania nie je prípustné a žalovaný má postavenie bežného spotrebiteľa. K tejto otázke sa, ako musí byť žalobcovi dobre známe, ostatne už vyjadril Krajský súd v Trnave v bode 32 rozsudku sp. zn. 23Co/732/2015 zo dňa 22.05.2017, keď argument žalobcu odmietol, v súlade s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 13. septembra 2015 vo veci Costea, č. C-110/14 (Horatiu Ovidiu Costea / Volksbank Romania SA).

22. Žalobca ďalej odvolaním napáda posúdenie bodu 4.5. zmluvy o úvere zo dňa 04.05.2007 uzavretej medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom v rozsudku ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a argumentuje, že súd nebol oprávnený o tom rozhodnúť a nezaoberal sa jeho argumentmi. Okresný súd Skalica v inom konaní medzi žalobcom a žalovaným, týkajúcom sa zhodnej zmluvy o úvere zo dňa 04.05.2007, určil za neprijateľné zmluvné podmienky už jej body 5.2. a 14.3., Krajský súd v Trnave toto rozhodnutie v časti určenia neprijateľných zmluvných podmienok rozsudkom sp. zn. 23Co/732/2015 zo dňa 22.05.2017 potvrdil a je teda zrejmé a žalobcovi známe, že súd je oprávnený o neprijateľnosti zmluvných podmienok v predmetnej zmluve rozhodnúť. Dôvody, prečo je bod 4.5. zmluvy o úvere neprijateľnou zmluvnou podmienkou sú podrobne špecifikované v napadnutom rozhodcovskom rozsudku ako aj v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Nakoľko je rozsudok vo svojich výrokoch vecne správny, žalovaný navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

23. Žalobca a žalovaný sa následne písomne vyjadrili a reagovali na uvádzané argumenty, vo svojich podaniach však už neuvádzajú žiadne iné relevantné argumenty pre rozhodnutie vo veci ako tie, ktoré už uviedli a sú zachytené v odvolaní žalobcu a vyjadrení žalovaného k odvolaniu.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nebolo.

25. Žalobca v odvolaní namieta odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 OSP účinného v čase jeho rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd nezistil, že by v konaní neboli splnené procesné podmienky, prípadne že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočniť jej patriace procesné práva. Správne, podrobne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní. Žalobca pritom v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie o neexistencii dôvodov, pre ktoré by mal byť rozhodcovský rozsudok a uznesenie rozhodcovského súdu zrušené.

26. Súd prvej inštancie v bode 18 odôvodnenia rozsudku podrobne špecifikuje dôvody, pre ktoré nebol dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. g) ZoSRK tak, ako to navrhol žalobca, následne sa vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré je bod 4.5. zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a poukázal aj na rozhodovaciu prax súdov v podobných veciach, napr. rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 14C/295/2014-133 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.06.2016. Žalobca v odvolaní namietal, že v uvedenej veci podal dovolanie.

27. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR ako dovolacieho súdu, ktorý už vo vyššie uvedenej veci rozhodol rozsudkom 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 tak, že dovolanie žalobcu zamietol. V uvedenom rozsudku NS SR okrem iného vyjadril právny názor, podstatný pre posúdenie nároku žalobcu v prejednávanej veci (či možno vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zák. č. 568/2007 Z. z.), že právna úprava spotrebiteľských zmlúv bola do Občianskeho zákonníka včlenená zák. č. 150/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01.04.2004. Okrem vymedzenia pojmov spotrebiteľskej zmluvy, dodávateľa a spotrebiteľa, sa zakotvuje všeobecná zásada nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky a príkladmo je upravený aj výpočet prípadov neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a tiež ich právny následok v podobe ich neplatnosti (§ 52 ods. 1 až ods. 3 a § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a) až j) a ods. 4 OZ). To znamená, že Občiansky zákonník v čase vzniku úverovej zmluvy, ktorá je predmetom sporu (10.05.2005), už upravoval spotrebiteľské zmluvy, včítane neprijateľných zmluvných podmienok. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zák. č. 568/2007 Z. z. účinná od 01.01.2008 okrem iného širšie vymedzila pojem spotrebiteľskej zmluvy tak, aby sa odstránil stav zúženej aplikácie Smernice a pokiaľ ide o úpravu neprijateľných podmienok, len rozšírila ich okruh o ďalšie prípady. Podľa dovolacieho súdu, keďže uvedená novela žiadne zásadné zmeny nepriniesla, bolo možné neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vysloviť už aj pred účinnosťou zák. č. 568/2007 Z. z. Pokiaľ by tomu malo brániť vymedzenie pojmu spotrebiteľskej zmluvy v pôvodnej právnej úprave (tá za spotrebiteľskú zmluvu považovala len odplatné zmluvy, ktoré sa uzavierajú podľa ôsmej časti a podľa § 55 a nasl. OZ), správne odvolací súd odkazuje na § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. účinného od 28.10.2004, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté nielen podľa Občianskeho zákonníka, ale aj podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Takýmto kritériám (najmä, že zmluvné podmienky boli vopred pripravené - formulárová zmluva, ktorej obsah žalobcovia nemohli ovplyvniť) sporná úverová zmluva nepochybne vyhovuje, a preto treba mať za to, že už v čase jej vzniku, išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Za správny treba považovať aj názor dovolacieho súdu, že pomerne široká ochrana spotrebiteľom je garantovaná aj Smernicou, ktorá je všeobecnej povahy a jej aplikácia prichádza do úvahy vždy, ak daný vzťah neupravuje (vnútroštátna) právna úprava, prípadne bude aplikovaná popri osobitnej právnej úprave. Správne vyvodil, že ak by sa aj do 01.01.2008 ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ani ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa na daný prípad nevzťahovali, bolo by potrebné riadiť sa pri posúdení neprijateľnosti zmluvných podmienok spornej úverovej zmluvy príslušnými ustanoveniami Smernice, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje iba takú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, čo bol aj prípad žalobcov. Dovolací súd so zreteľom na uvedené dospel zhodne s odvolacím

súdom k záveru, že aj v prípade úverovej zmluvy uzavretej pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 568/2007 Z. z., možno vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v takejto zmluve. Aj v tejto časti je preto dovolanie žalovanej nedôvodné.

28. S uvedenými závermi dovolacieho súdu sa v prejednávanej veci stotožňuje aj odvolací súd. Správne vyhodnotenie bodu 4.5. úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 04.05.2007 ako neprijateľnej zmluvnej podmienky už rozhodcovským súdom v rozsudku zo dňa 20.10.2015 (č.l. 11) malo za následok, že rozhodcovský súd správne zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.416,15 eura, pretože žalobca nebol oprávnený po dobe fixácie zvýšiť úrokovú sadzbu poskytnutého úveru po vyhodnotení miery rizika u žalovaného v jeho neprospech. Následne potom nemohol byť naplnený ani dôvod na zrušenie uvedeného rozhodcovského rozsudku súdom prvej inštancie z dôvodu, že by rozhodcovský súd nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy, čo by malo mať vplyv na výsledok sporu. V danej veci preto možno uzavrieť, že žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak neexistovali dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, nemohli existovať ani dôvody na zrušenie rozhodcovského uznesenia, ktorým rozhodcovský súd rozhodol o náhrade trov konania a zaviazal banku zaplatiť náhradu trov rozhodcovského konania úspešnej protistrane.

29. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

30. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

32. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP voči v odvolaní neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie Ospočívá v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).